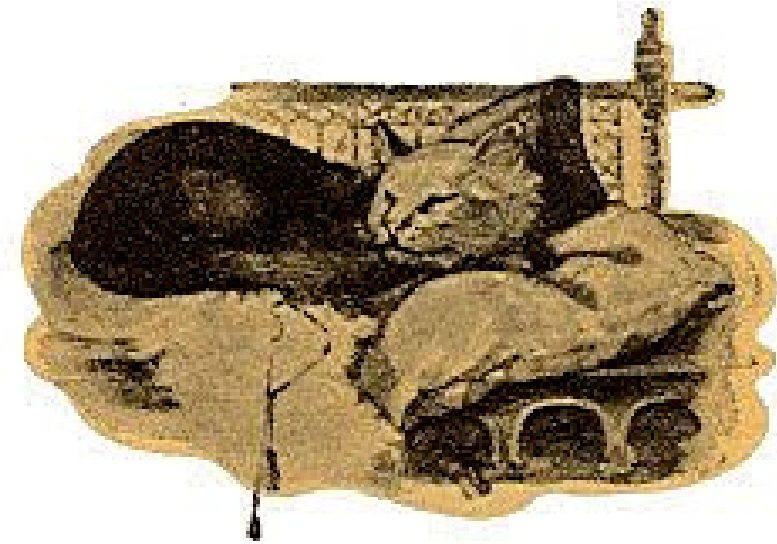

החתול המכושף

הברונית אורצ'י

רחוק במזרח, מעבר לגבולות של פרס, הייתה פעם ממלכה רחבת ידיים ששלט בה הסולטן הטוב, אבו חפיז. הארץ הייתה עשירה ומניבה בשפע, המסחר פרח והעם היה מרוצה.

כן, כולם היו מרוצים ושמחים והיחיד שלא שמח ורק דאג היה הסולטן בעצמו. הוא הסתובב במרפסות הארמון המפואר שלו, הביט על הגנים

היפים, אך לא חייך מעולם, אפילו לא על דגי הזהב שהציצו מבריכת הבדולח בין המזרקות.

הסולטן הטוב לא חייך מאז שנפטרה הסולטנה אריזד האהובה שלו. היא יצאה פעם לטייל בליווי נשי החצר, כשפתאום מפלצת ענקית פרצה על הדרך מולה, והסולטנה נבהלה כל כך שהתעלפה ומעולם לא חזרה יותר להכרה. המשרתים

הנאמנים עשו כל שביכולתם, אבל לשווא. הגברת הנהדרת מתה והם נאלצו להחזיר את גופתה לבעלה הסולטן. הסולטן קרע את בגדיו ומרט את זקנו בייאוש. הוא ציווה על אבל כללי ואחר כך, במשך חודשים, איש לא ראה את פניו.

אבל אחרי זמן מה בעיות המדינה ושאלות חשובות אחרות דרשו את טיפולו והוא הופיע שוב. הוא היה

אחרות דרשו את טיפולו והוא הופיע שוב. הוא היה

טוב-לב ונעים הליכות כמו קודם, ושמע תלונות של הנתונים אפילו העניים ביותר, אך כבר אף פעם לא נראה שמח וגם הבן הקטן שלו לא ראה אותו מחיך.

מאחר שצערו נעשה עמוק יותר ויותר הנתונים התחילו לדאוג, פן הצער ימית אותו. והשרים התייעצו והחליטו שהוזיר הגדול, בן אחמד, ינסה לדבר עם האדון בנושא זה.

אכן בן אחמד נשכב בפני הסולטן העצוב ואמר "אדוני, סלח שעבדך הישן והנאמן מעז לדבר אליך, אך הגיע זמן שתפסיק להתאבל. הצער שלך גורם ייאוש לנתונים ומשפיע על העם כולו. איש לא צוחק כבר בכל הארץ. הסחר פסק. תפקידך לצאת מהיגון. לכן, בשם כל העם אני מבקש שתחפש שוב נסיכה יפה כלשהי, שתעודד אותך ותרפה את

הצער שלך."

תחילה הסולטן לא היה מוכן לשמוע את הדברים, אך תחושת התפקיד והאחריות שלו גברה והוא הסכים להתחתן שוב, אם תמצא נסיכה כה יפה וכה אצילה כמו סולטנה אריזד האהובה שלו. ואז הוזזיר שלח שליחים לארצות קרובות ורחוקות, כדי שימצאו את מי שראויה להיות לאישתו של הסולטן הגדול. ואמנם אחד השליחים, שהגיע לארץ רחוקה, מצא שם נסיכה, מפורסמת ביופי שלה, בעושרה ובסגולותיה. הייתה זו אלמנתו של נסיך צעיר שנהרג בקרב, ולדברי השליח, ראויה להיות שותפה לכתר של אבו חפיז, ולהיות אם שניה לבנו.

גם לנסיכה זו היה בן, בן חרון שמו, שאותו לא רצתה לעזוב. אבל השליח כתב איגרת סיכום, המתארת את היופי, החכמה וטוב-לבה של הנסיכה במילים כה נלהבות שהסולטן החליט בסוף לבקש רשמית את ידה. הוא שלח אלף שליחים עם מתנות יקרות וגם משלחת כבוד של שלוש מאות אצילים צעירים אמיצים, כדי ללוות את הנסיכה ואת בנה

לאולם המסיבות והושיב לידו על כס הזהב. הוא שוחח אתה ונוכח שהיא בעלת ידע רחב בנושאים רבים. שלושה ימים נמשכו החגיגות, נשפים ומסיבות לכבודה של הסולטנה החדשה. בסוף האורחים חזרו לבתיהם והחיים בארמון חזרו לשגרה.

הסולטנה החדשה השפיעה מאוד על אבו חפיז, הסולטן הטוב, על אנשי חצרו ועל כל הממלכה. אך היא הייתה גאה מאוד, ולמרות רוחב-לבה לא נעשתה אהובה על העם. אחרי שפג הרושם הראשון של יופייה הרגישו האנשים שהיא משתדלת להשפיע מאוד לטובת בנה, כדי לקדם את זכותו לכס המלכות מעל בנו של הסולטן.

אל חפיז, היורש החוקי, היה עכשיו נסיך צעיר נאה והאנשים סביבו הרגישו שירש את חכמתו וחוש הצדק של אביו. אבל הסולטנה החדשה ובנה קינאו בו ותכננו קנוניות שונות מעל גבו של אבו חפיז, כדי לנסות ולפגוע בו, אלא שהנסיך הצעיר היה תמיד בקרבת אבא ותמיד שמרו עליו אנשי חצר מהימנים.

בדרך אל ממלכתו. הוכן נשף מפואר, עיר הבירה קושטה כולה ונעשו כל ההכנות לחתונה עם הנסיכה הנהדרת.

הסולטן שלח את הווזיר הגדול לקבל את הנסיכה ליד שער העיר ובעצמו המתין לה על מדרגות כניסה של הארמון. ואמנם התיאור של השליח לא אכזב. הנסיכה הייתה באמת יפה ביותר ובעלת מראה מכובד כפי רק ניתן היה לתאר. אבו חפיז היה מוקסם. הוא לקח את ידה, הוביל אותה

עד הרצפה. בלי להביט על הסולטנה הוא אמר "אני יודע מה רצונך, ומדוע באת הנה. את רוצה להשמיד את הנסיך הצעיר אל חפיז. אינני יכול לעשות זאת. קסמים שלי לא יכולים להרוג, אך הם יכולים לעשות דברים רבים אחרים." "אתה חייב לעזור לי" אמרה הסולטנה בזעם "כי אם הקסמים לא יכולים להרוג, הפגיון החד שלי יוכל, ואם לא תעשה מה שאני דורשת..."

הגיע יום והסולטן קרא לאישתו ולבנו ואמר להם שבכוונתו לוותר על כס המלוכה לטובת בנו אל חפיז, ושהוא מקווה כי הצעיר ימצא בקרוב נסיכה טובה ויפה כמו שהייתה אמו, ויהפוך לשליט חכם וצודק, כפי שהוא בעצמו היה תמיד. הדבר לא מצא חן בעיניה של הסולטנה. היא ידעה שברגע שהצעיר יהפוך לשליט והתיישב בכס המלכות, יהיה לה קשה להתפטר ממנו. על כן עוד באותו הלילה התייעצה עם בנה, בן חרון, על דרכי פעולה. נסיך אל חפיז בחר לו כבר כלה, נערת חצר של אבא, אותה הוא אהב זה זמן מה. הסולטן הסכים לנישואיהם והטכס אמור היה להתקיים תוך שלושה ימים, ואחרי החתונה אבו חפיז התכוון למסור רשמית את השלטון לבנו. על כן הסולטנה ובן חרון החליטו לפעול מיד. כשכל הארמון נתון היה בשינה הם יצאו ופנו לקוסם מפורסם, אברדוז, שהגיע לחצר המלוכה מהמזרח הרחוק. הם מצאו אותו במערה שלו, מכין שיקויים מסתוריים בכוסות בעלי צורות מוזרות. לראשו חבש כובע מחודד של קוסמים וזקנו הארוך הגיע

והקוסם הזקן אחז בשרביט ארוך, צייר בו מעגל קסם סביב גולגולת קטנה, שלתוכה הוא מזג נוזל כלשהו, כשסולטנה ובנה מתבוננים בו בסקרנות. הוא מלמל מילים מוזרות, הוסיף כמה רגלי צפרדעים לשיקוי, גם שן של נחש ואבקת קרן של קרנף. בסוף ערבב את הכל, ומסר את הגולגולת לסולטנה, שחזרה לארמון עם הנוזל יקר-הערך. אמנם היה זה עוד לילה, אך לסולטנה לא הייתה סבלנות והיא שמה את צעדיה אל חדרו של הנסיך. שני שומרים שחורי עור שכבו על המדרגות כדי למנוע כניסה לחדרו של הנסיך, אך אלה ישנו. הסולטנה שפכה תוכן הגולגולת על המפתן ומהר חזרה לחדריה. התרגשות רבה קמה למחרת בארמון, כי הנסיך אל חפיז נעלם כאילו אדמה בלעה אותו. שני השומרים שלו נשבעו שלא נכנס אף אחד לחדרו. הם ראו אותו יוצא מהחדר אך אז קרה דבר שהם לא יכלו להסביר בשום אופן. הנסיך פשוט נעלם ולא ניתן היה למצוא כל זכר ממנו. נערכו חיפושים בכל הממלכה, אך לשווא, הצעיר

"אני לא מפחד" אמר הזקן "אבל אעזור לך, כי היית נדיבה כלפי ואני גם יודע שהנסיך הצעיר שונא קוסמים ואשפים, וכשיגיע לשלטון יגרש אותם בוודאי מהארץ. לא, אינני יכול להרגו, אך אוכל להכין שיקוי שיהפוך אותו לחתול שחור אם יושם על מפתן חדרו. קל להרוג חתול כזה. אבל תזכרי שבלי לירח מלא כוחו של השיקוי פג והנסיך יחזור לצורתו האנושית. אז תכנני בחכמה, כדי שאיש לא ידע מי השמיד חתול."

נעלים. דעתם של הכלה היפה שלו ושל הסולטן כמעט ונטרפה מצער ושום דבר לא יכול היה לנחם אותם, והאווירה בארמון נעשתה כבדה יותר מאשר קודם, אחרי מותה של הסולטנה הראשונה.

הדבר היחיד שניחם את הסולטן היה חתול אנגורה שחור, מוזר ויפה, שהופיע עם העלמו של הנסיך. החתול ישב שעות על ברכיו של הסולטן והביט עליו בעיניו הגדולות ומלאות הבעה, והסולטן ליטף את

פרוותו הרכה ומשום מה עיניו של החתול הזכירו לו את בנו האבוד.

מובן שהסולטנה לא אהבה זאת. לילה של ירח מלא התקרב מהר ועד אז היה צריך לחסל את החיה. אך זה לא היה פשוט, כי הסולטן לא עזב את החתול לרגע. הוא הושיב אותו על ברכיו במשך יום והניח לרגליו במיטתו בלילה.

אך לילה אחד דווקא התאים לתוכניותיה של הסולטנה, כי היה זה לילה חשוך וחם, והסולטן לקח חומר הרדמה, כדי להיעזר נגד נדודי שינה שגרם לו היעלמו של הבן.

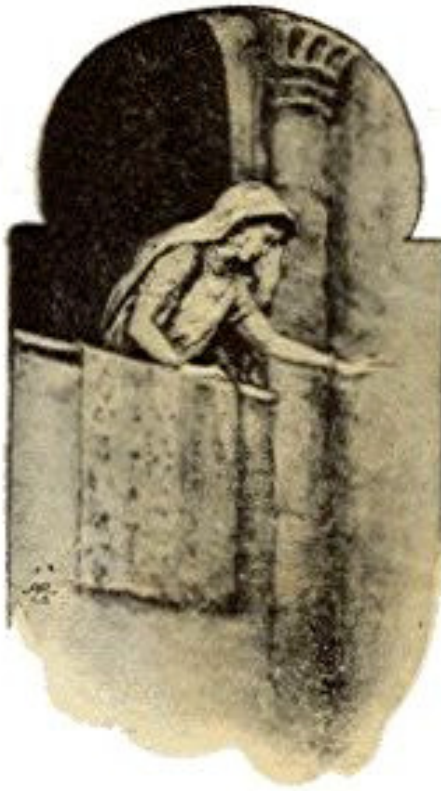
הסולטנה חיכתה שהוא יירדם חזק ואז באה בשקט אל מיטתו וזרקה בד עבה על ראשו של החתול, ששכב שם מכורבל בשינה. החתול ניסה להיאבק אך לא עזר לו דבר, והסולטנה השליכה אותו דרך החלון ישר לתוך האגם שלרגלי הארמון. היא שמעה עוד את צליל נפילתו למים ויללה קלה, אך לא הסתכלה אחריו ורק חזרה מרוצה למיטתה. למחרת קמה שמחה, ביודעה כי התפטרה בסוף מבנה החורג לתמיד. אך שמחתה הייתה קצרה,

כשראתה שוב את החתול, יושב על המרפסת,
מייבש בשמש את פרוותו עוד רטובה במקצת,
ומגחך לקראתה. היא לא

העזה להביע סימני
הפתעה, אך לא ידעה
מה קרה ואיך ניצל
החתול.

האמת היא שהנסיכה
הצעירה, הכלה המיועדת
של הנסיך, התרחצה
באגם באותו הלילה יחד
עם חברותיה. היא ראתה
פתאום את החתול הנופל
למים ממקום כלשהו.

הבחורות מיד קפצו
פנימה והוציאו את

החתול, לפני שהספיק לצלול אל מתחת לפני
המים, ובזריחת השמש שמו אותו על המרפסת,
כדי שיוכל לשקם את פרוותו הלחה.
המקרה עורר כעס גדול של סולטנה, והיא חיפשה

דרך בטוחה יותר להשמיד את החתול. אך הדבר
לא היה פשוט כי החיה הבינה היטב את כוונותיה
והצליחה שוב ושוב להתחמק מידיה, כשהיא רוב
הזמן סמוך לסולטן עצמו או לנסיכה הצעירה.
אך בסוף הגיע הלילה שבו אמור היה להופיע ירח
מלא. ברור היה לסולטנה שמשהו חייב להיעשות
ומיד. למזלה הסולטן היה בפגישה חשובה עם
יועציו ושריו, והחתול חיפש את הנסיכה הצעירה
אך זו יצאה לבילוי.
הסולטנה שלחה את בנה, בן חרון, לדוג דג באגם.
הוא יצא והביא משם דג שמך שמן ונהדר. הוא
קשר אותו בחוט חזק והניח על המרפסת, ואז
הסתתר אחרי העמודים יחד עם אמו.
החתול הרגיש בריחו של הדג. הוא תחילה חשש,
אך הריח היה מפתה הוא נמשך אל הדג. קשה היה
לעמוד מול הפיתוי והוא התקרב עוד. הדג כאילו
היה עוד חי, כי משיכת החבל גרמה לתנועות קלות.
החתול העז ונתן קפיצה על הדג, אך באותו רגע
נזרק עליו שק וידיים חזקות תפסו אותו. לא עזר כל
מאבק, החתול הוכנס לשק יחד עם אבן כבדה, ובן

חרון רץ אותו אל האגם. החתול שמע עוד את הסולטנה אומרת לבנה "מהר, מהר, לפני שהירח

יופיע. במזרח כבר מתבהר." כל תקוותיו של החתול אבדו והוא התכונן כבר למות, אך ברגע אחרון, לפני שבן חרון זרק אותו

למים, הופיע בשמיים שבב אור, כאין חצי-הסהר של הירח המלא.

תוך שניה בן חרון מצא את עצמו מתאבק עם האח החורג אל חפיז. הסולטנה ברחה באימה גדולה. אל חפיז הרגיש כוח אדיר, גבר בקלות על בן חרון וקשר אותו בידי וברגליו.

כשלסולטן נודע מעשה הבגידה של הסולטנה ובנה הוא גירש אותם מיד מארצו ואסר עליהם לחזור אי-פעם. הוא עצר גם את הקוסם הזקן ודן אותו לתליה.

כעת היה הסולטן הטוב אבו חפיז שוב שמח ומאושר ושכח את כל צרות העבר, כי מצא את בנו, עליו חשב כי כבר מת. בארמון נערכה חתונה מפוארת של הנסיך אל חפיז עם הנסיכה הצעירה ואין לי ספק שאם פעם תגיעו לאותה הממלכה שמעבר לגבולות פרס, תוכלו למצוא את הסולטן הזקן אבו חפיז, את בנו הסולטן החדש אל חפיז ואישתו היפה, ואולי גם את בן אחמד הוזיר, חיים בעושר ובאושר עד היום.